

ת"פ 57429/11/14 - מדינת ישראל - ע"י פרקליטות מחוז ת"א נגד יעקב יוסף, עובדיה יוסף חברה לבנין והשקעות (90) בע"מ

בית משפט השלום בנתניה

12 ספטמבר 2016

ת"פ 57429-11-14 מדינת ישראל נ' יוסף ואח'

בפני
מאשימה
נגד
נאשמים
כב' השופטת הבכירה גלית ציגלר
מדינת ישראל - ע"י פרקליטות מחוז ת"א
1. יעקב יוסף
2. עובדיה יוסף חברה לבנין והשקעות (90) בע"מ

ע"י עו"ד ניסן שריפי

החלטה

1. כתב האישום מייחס לנאשמים - חברה העוסקת בעבודות בניה ומנהל העבודה באתר בנייה שלה, עבירה של גרימת חבלה ברשלנות לפי סעיף 341 לחוק העונשין, וזאת לאחר שביום 14.8.11 במהלך עבודות חיפוי של בניין ברחוב ויצמן בנתניה, נפל עובד מפיגום שהיה מותקן בחלקו האחורי של הבניין ונחבל בגופו.
2. לאחר שהחלה שמיעת הראיות הגישו הנאשמים בקשה לביטול כתב אישום מחמת הגנה מן הצדק, בשל שיהוי בהגשת כתב האישום וחוסר ראייתי אשר עלה מעדות של עד התביעה הראשון שהעיד.
לטענת הנאשמים, עדותו של העד יעקב פיקליס, עובד באגף הפיקוח על העבודה במשרד הכלכלה ומי שעמד בראש צוות החקירה של האירוע, מלמדת כי הוא לא תיעד כנדרש את מהלכי החקירה ואת הראיות שאסף, שאת חלקן אף השמיד, ובחקירתו בבית המשפט התברר שהוא התקשה לפרט את הנסיבות המדויקות הקשורות בחקירת האירוע. לפיכך, ובצירוף לעובדה שכתב האישום הוגש בשיהוי ובחלוף 5 שנים מאז התאונה - הרי שנפגעה זכותם של הנאשמים להתגונן כנגד ההאשמות המיוחסות להם, ויש להורות על ביטול כתב האישום.
3. ב"כ המאשימה טענה מנגד שיש לדחות את הבקשה על הסף, שכן לחוות הדעת של העד צורפו תמונות רבות של האתר בו אירעה התאונה, אשר מצביעות על הליקויים שנפלו בפיגום ועל אשמתם של הנאשמים, מה גם שהנאשמים הם אלה שהיו בעלי השליטה במקום, והם יכלו לתעד את אתר הבניה בזמן אמת, ועל כן אין ממש בטענה בדבר פגיעה בזכותם להתגונן כנדרש. עוד נטען, כי על פי הפרקטיקה המקובלת אין צורך בשמירת טיטות של חוות הדעת של המומחה שחוקר את האירוע, ומכל מקום מדובר בתרשומת פנימית שאינה חומר

חקירה, ובמיוחד כאשר הוגשו מסמכים רבים שערך העד בזמן החקירה, אשר מלמדים על מצב הבניין בסמוך לאחר התאונה, וכל אלו מצביעים על אשמתם של הנאשמים.

כמו כן, ובשים לב לכך שכתב האישום הוגש בחודש נובמבר 2014, אין מדובר בשיהוי משמעותי אשר מצדיק את ביטול כתב האישום, ולכל היותר יש לשקול את הטענה בתום ההליך, וככל שירשעו הנאשמים.

4. סעיף 149 (10) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב - 1982, קובע כי לאחר תחילת המשפט רשאי הנאשם לטעון טענות מקדמיות **"ובהן הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק או הגינות משפטית"**.

בהלכת בורוביץ עוגנה הדוקטרינה של הגנה מן הצדק והעקרונות לשימוש בסעיף זה, ולפיהם רק במקרים חריגים וקיצוניים שבהם קיומו של ההליך הפלילי פוגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגינות, ניתן יהא לשקול את ביטול כתב האישום:

"עיקר עניינה של ההגנה מן הצדק הוא בהבטחת קיומו של הליך פלילי ראוי, צודק והוגן. בעיקרון עשויה אפוא ההגנה לחול בכל מקרה שבו קיומו של ההליך הפלילי פוגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגינות כפי שזו נתפסת בעיניו של בית המשפט. מטרת החלטה של ההגנה היא לעשות צדק עם הנאשם, ולא לבוא חשבון עם רשויות האכיפה על מעשיהן הנפסדים. ואולם לרוב (אם כי לא תמיד) תיוחס הפגיעה בצדקו ובהגינותו של ההליך הפלילי להתנהגות נפסדת של הרשויות, ומקרים כאלה אכן מוטל על בית המשפט לבקר את מהליכן. ברם לא כל מעשה נפסד שעשו הרשויות החוקרת או המאשימה או רשות מעורבת אחרת יצדיק את המסקנה שדין האישום להתבטל מטעמי הגנה מן הצדק בין מפני שבאיזון בין האינטרסים הציבוריים המתנגשים גובר העניין שבקיום המשפט, ובין (וזה כמדומה המצב השכיח) מפני שבידי בית המשפט מצויים כלים אחרים לטיפול בנפסדות מהלכיהן של הרשויות";

עוד נקבע, כי ביטולו של הליך פלילי מטעמי הגנה מן הצדק הינו סעד קיצוני אשר ייעשה בו שימוש רק במקרים חריגים ביותר, בהם לא יהיה ניתן להבטיח לנאשם הליך משפטי הוגן, או שקיומו של ההליך הפלילי פוגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגינות (ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ פ"ד נט (6) 776, עמודים 806-807 לפסק הדין).

בעל"ע 2531/01 חרמון נ' הוועד המחוזי של לשכת עורכי-הדין בתל-אביב-יפו (פ"ד נח(4) 55, 78 (2004)), קבעה השופטת א' פרוקצ'יה כי שיהוי ניכר בהגשת כתב אישום עשוי להצמיח טענת הגנה מן הצדק, אף אם טרם חלפה תקופת ההתיישנות, וזאת **"מקום שניהול משפט לאחר זמן רב עלול, בנסיבות העניין, לפגוע פגיעה חמורה ביכולתו של אדם להתגונן או שהוא עלול לעמוד בסתירה עמוקה לחובת הצדק וההגינות המתחייבת מניהול הליך פלילי תקין"**, וכן נקבע בע"פ 7014/06 מדינת ישראל נ' לימור כי ייתכנו מקרים נדירים בהם השתהותה של התביעה בהגשת כתב האישום תהיה בלתי סבירה, באופן אשר יצדיק את ביטולו של כתב האישום וזאת בייחוד כאשר השתהות זו לא נובעת מסיבות מוצדקות (ראו גם ע"פ 6922/08 פלוני נ' מדינת ישראל).

5. במקרה זה הוגש כתב האישום בחלוף כשלוש שנים ממועד האירוע, והגם שאין זו תקופה קצרה, הרי

שהשיהוי בהליך אינו משמעותי עד כדי כך שיש בו להשפיע על הגנתם של הנאשמים, ובכל מקרה הדבר צריך להתברר במסגרת הראיות שיוצגו.

כמו כן, בחנתי שוב את עדותו של עד התביעה, וגם כאן לא מצאתי כי הנסיבות שהועלו בטיעוני הנאשמים מצדיקות ביטול כתב האישום כבר בשלב זה, בו נשמע עד יחידי וכ- 10 עדים נוספים אמורים להעיד, וטרם הונח בפני בית המשפט המצב הראייתי במלואו. לטעמי, הטענות שהועלו באשר לחוסרים בעדותו של עד כזה או אחר והשאלה אם יש בכך כדי לפגוע בהגנת הנאשמים, תיבחן לאחר שתוצג מלוא התשתית הראייתית, וניתן יהיה לקבוע האם מדובר בפגם היורד לשורשו של עניין, ומה המשקל שיש לייחס לדבריו של העד ולחומר הראייתי שהוגש באמצעותו.

מכל מקום, העד נחקר על חוות דעתו, על תמונות שהציג ועל רישומים ושרטוטים שערך, ואלו עשויים לבסס בסופו של דבר את מסקנותיו, ולא מצאתי כי כבר בשלב זה ניתן לקבוע קיומו של מחדל חמור או התנהלות נפסדת, העולה כדי אותם מקרים חריגים בהם יש להורות על ביטול כתב האישום, ולפיכך אני דוחה את הבקשה.

ניתנה היום, ט' אלול תשע"ו, 12 ספטמבר 2016, בהעדר הצדדים.